

rència entre l'Or i l'Aigua, puix és feta una mateixa cosa.

Ara et diré què n'és la causa. L'Or en el seu primer començament fou fet de Terra i Aigua, pels que s'entén sofre i Mercuri, els quals, en ser units un a l'altre per la barreja de la ingeniosa Natura, foren llargament cuits i endurits en la Muntanya on les dites matèries s'entronen. Però en aquesta coccio la Terra se reparà poc a poc a mesura que la disposicio i la digestio s'avançava, sempre un cop han començat la corporificacio i congelacio del dit Cos, i això és el que el torna molt més perfecte que els altres Metalls, puix en aquests el sofre hi roman i no han sigut purgats com l'Or a causa que la Matriu no tenia un foc prou poderós, o a causa de la impuresa del sofre, qui no ha pogut ser disposat per aquesta separacio. Així aquest no és més que Aigua espessida en les menes per un cert

grau de digestió i decocció i era la mateixa Aigua que li calia donar a beure per inflar-lo i podrir-lo com un gra de foment.

Tot i que Natura l'hagi digerit i cuit tant com gran és la seva calor, sàpigues que encara no és pas tan perfecte que no tingui qualque imperfecció i humitat, de la que és inseparable, qualque pena que s'hi pugui portar. Si no tingués aquesta humitat no seria fusible, puix aquesta humitat dóna entrada a la nostra Aigua i converteix tot el Cos en Ella, com el Llevat converteix tota la massa en la seva substància, després poc a poc, tal com l'Aigua ha fet el Cos Aigua, la dita Aigua és feta Cos per la virtut del dit Llevat. Primer, però, es fa un combat entre ells de manera que un i altre es devoren per una putrefacció aspre i violenta.

És aquesta Aigua presonera qui crida sense parar: Ajuda'm i t'ajudaré. És a dir

Allibera'm de la meua presó, puix si una vegada me'n pots fer sortir, et faré Amo de la fortalesa on sóc. Així doncs, l'Aigua que està tancada dins aquest Cos és la mateixa natura^{de} l'Aigua que li donem a beure, dita Mercuri Trismegiste i de la qual vol parlar Parmènides quan diu: Natura s'alegra en Natura, Natura domina Natura, i Natura conté Natura. Aquesta Aigua tancada s'alegra amb el seu Company que la ve a alliberar dels seus ferros, es barreja amb aquest i finalment en convertir la dita presó en ells, en rebutjar el que els és contrari, que és la preparació, són convertits en Aigua mercurial i permanent. Natura domina Natura perquè la quantitat d'Aigua que li donem per les reiteracions d'aquesta, força el dit Cos a dissoldre's i en sotmetre'l a Ella, per l'entrada que l'Aigua li dona, la dita presonera força el Cos a dissolució, que

és una via sobrenatural de desfer mitjançant l'Airre l'obra de Natura sense la destrucció del Cos.

Natura conté Natura; és a dir el Cos conté l'Esperit i l'Esperit conté el Cos, car després de la dissolució es fa la congelació, com si digués: Ajuda'm a dissoldre i t'ajudaré a congelar. És en bon dret que la nostra divina Aigua és anomenada la Clau, Llum, Diana que il·lumina en l'espessor de la nit. És l'entrada de tota l'Obra i la que il·lumina tot home. És l'ocell d'Hermes, qui, en intentar corporificar-se en tots els llocs de la Terra, no té repòs ni dia ni nit, puix tot el seu centre és ple d'aquest Esperit, que és com un punt en el que un nombre infinit de raigs, que surten de la superfície, van a parar. Ara et diré la manera de conèixer la dita Aigua. Si l'amor que et manifesto em fa aquí cometre un pecat, prega Déu que em perdoni